

Μακάριοι άνθρωποι

Θα σας πάγω σήμερα σε κάποια μέρη ξεχασμένα, κοντά σ' ένα βουνό γίγαντα, λεγόμενο Τσιμποράθο. Άλλη φορά ζούσανε σ' αυτόν τον τόπο κάτι άνθρωποι απλοί κι αγαθόκαρδοι, πλην σήμερα έχουνε ξεκληριστεί από τους άσπρους που περάσανε στην Αμερική, από την Ευρώπη. Γι' αυτό φαντάζομαι πως, οι λιγοστοί που βαστάνε ακόμα απ' αυτούς τους φουκαράδες, στη φαντασία τους ο διάβολος θα 'ναι άσπρος κι όχι μαύρος σαν τον δικό μας, αφού από τότες που πατήσανε στον κόσμο τους οι άσπροι, όλες οι δυστυχίες πέσανε στην κεφαλή τους.

Να δείτε τι καλοί άνθρωποι βρίσκονται ανάμεσα σε κείνα τ' άσπλαχνα βουνά. Λέγανε πως πολύ μακριά, κοντά σε κάποιο ποτάμι, ζούσε μια φυλή πολύ άγρια κι αιμοβόρα, λεγόμενη Μαλάμπας. Βρέθηκε ένας Ιγγλέζος χασομέρης κι αποφάσισε να πάγει να τους δει, μα οι φίλοι του τονμποδίζανε, από φόβο μην τον χαλάσουνε κείνοι οι ανθρωποφάγοι. Αλλά αυτός πήρε τα μάτια του ολομόναχος, αφού κι ο παραγιός του φοβήθηκε να πάγει μαζί του, και τράβηξε, έχοντας μέσα σε κάτι ταγάρια χάντρες πολλές και κάτι τέτοια μωροπαίχνιδα.

Κίνησε κατά το γλυκοχάραμα, με μια ποταμίσια κουρίτα και κουπί τραβούσανε δυο Ιντιάνοι. Τη νύχτα κοιμηθήκανε στην ακροποταμιά. Το πρωί στείλανε τον ένα Ιντιάνο να πάγει στον Κασίκη και να του πει πως ήρθε ένας άσπρος άνθρωπος, γιος του Ήλιου, όπως τους λέγανε. Σε λίγη ώρα ήρθε ο Κασίκης, μέσα στην κουρίτα του, μαζί με τον Ιντιάνο που 'χανε σταλμένο.

Ο Ιγγλέζος του 'πε πως είχε πάγει σ' αυτά τα μέρη γιατί είχε πόθο να δει τους Μαλάμπας από κοντά, και πως ήρθε σα φίλος. Και κείνος πολύ ευχαριστήθηκε. Αγκαλιαστήκανε και τον πήρε ο Κασίκης μέσα στο καϊκι του.

Φτάσανε στο παλάτι του πριν το μεσημέρι. Τότες ο Κασίκης κάθισε μαζί με τον άσπρο σε μια ψάθα. Τέσσερα παλικάρια παραστεκόντανε. Κουβεντιάζανε κάμποση ώρα. Ωστόσο ο Κασίκης υποψιαζότανε πως ο άσπρος πήγε για χρυσάφι, μα ο Ιγγλέζος τον βεβαίωσε πως να μην έχει τέτοια ιδέα.

Τότες ο γέρος τού είπε πως είναι λεύτερος να καθίσει μαζί τους όσο του αρέσει και να φύγει όποτε βαρεθεί, και πως μπορούσε να στείλει πίσω στο χωριό τούς δυο βαρκάρηδες· και πως θα τον πηγαίνανε στο χωριό οι δυο γιοι του, όποτε τραβήξει η καρδιά του να γυρίσει πίσω.

Αυτή η φυλή ήτανε απάνω-κάτω ίσαμε διακόσιες οικογένειες. Αλλά μέσα στα λογκάρια ήτανε σκορπισμένες και πολλές άλλες φυλές. Για τούτο βλέπανε οι άσπροι ν' ανεβαίνει καπνός εδώ και κει μέσα στα δάση.

Άμα φάγανε, έβγαλε ο Ιγγλέζος τις χάντρες και τις μοίρασε, κι οι Ιντιάνοι κάνανε σαν τρελοί από τη χαρά τους. Ύστερα παρακάλεσε τις γυναίκες να ζωγραφίσουνε το κορμί του και να το παρδαλίσουνε, όπως είναι η συνήθειά τους. Τον πλουμίσανε λοιπόν μ' όλη την τέχνη τους... Τους ξανάδωσε πάλι χάντρες, κουδούνια, χτένια και τέτοια. Στο γέρο Κασίκη χάρισε το κουτάλι του, το πιρούνι του και το μαχαίρι του, και στους γιους του δυο μπουκάλια.

Με το ρολόγι του ζουρλαθήκανε, μάλιστα σαν το 'βαλε απάνω σ' ένα σανίδι, γιατί πρωτύτερα νομίζανε πως ο σφυγμός του χεριού του το ζωντάνευε. Σαν το 'βαλε στ' ατί τους, αρχίσανε να φωνάζουνε σαν παιδιά, πηδούσανε, χορεύανε, κι ύστερα πάλι πηγαίνανε και τ' αφουγκραζόντανε. Στο τέλος συμφωνήσανε όλοι, πως είχε κλείσει μέσα κανένα πουλί, κι έκανε τικ τακ θέλοντας να φύγει. Τότες τ' άνοιξε, και σαν είδανε μέσα, πιάσανε και φωνάζανε: «Μανάν, Μανάν, Χι τρομπιχότε», που θα πει: «Όχι, όχι, είναι ζαχαρόμυλος», επειδή κάποιος τους είχε πει για μια τέτοια μηχανή.

Τρώγανε δυο φορές την ημέρα, πρωί και βράδυ. Τρώγανε μπανάνες κι άλλα φρούτα, λίγο κρέας και ψάρια, που 'χε πολλά το ποτάμι. Τιμωρούσανε τον κλέφτη, βάζοντάς τον ο Κασίκης να δώσει τα διπλά

απ' όσα έκλεψε. Μα πολύ ανάριες ήτανε οι αδικίες, και ποτές δε μαλώνανε. «Ποτές δε γίνεται σκοτωμός στο μέρος μας» είπε του Ιγγλέζου ο γέρος.

Κάθισε μαζί τους μονάχα δυο-τρεις μέρες. Τους αποχαιρέτησε, κι ήτανε πολύ πικραμένοι. Οι δυο γιοι του Κασίκη πήγανε μαζί του. Ο Κασίκη τον παρακάλεσε να του στείλει λίγο αλάτι, γιατί δε βρισκότανε εκεί πέρα τέτοιο πράμα, κι ύστερα του 'πε να ζήσει μαζί τους αν βαρεθεί τους άσπρους, και πως θα του 'δινε την κόρη του για γυναίκα, και πως θα γίνει Κασίκη στο ποδάρι του.

Σαν κατεβήκανε στην ακροποταμιά, όλες οι γυναίκες τρέξαν κοντά του. Τη στιγμή π' αρχίσανε να κατεβαίνουνε το ποτάμι, μαζευτήκανε όλες και πιάσανε και λέγανε κάποιο τραγούδι του μισεμού. Αυτές πρωτολέγανε κι οι γιοι του Κασίκη αποκρινόντανε από το καϊκι. Κοίταξε η μάνα μας η φύση, τι μεγάλα πράματα μαθαίνει στα παιδιά της.

Κείνη τη στιγμή ο άσπρος άνθρωπος γύρισε το πρόσωπό του και σφούγγιξε τα δάκρυά του ντροπιασμένος. Αχ! Γι' αυτόν τον αμαρτωλό κατέβηκε ο Χριστός στη γη, ενώ για κείνα τα αθώα πλάσματα δεν ήτανε καμιά ανάγκη να σταυρωθεί.

Φτάνοντας στο χωριό, απ' όπου είχε ξεκινήσει, οι φίλοι του χαρήκανε πολύ, γιατί τον είχανε για χαμένο, και γελάσανε με το πλουμισμένο πετσί του. Γέμισε αλάτι το καϊκι και το 'στειλε του Κασίκη. Έδωσε και κάτι πράματα στα παιδιά του. Τον αγκαλιάσανε και τον φιλήσανε απάνω στο στήθος.

Άμα αλαργάρανε, τα μάτια του Ιγγλέζου ξαναβουρκώσανε. Αυτοί οι άνθρωποι τι είχανε να περιμένουνε από τη φυλή του; Να γίνουνε πιο τίμιοι; Να γίνουνε πιο ευτυχισμένοι;

Φώτης Κόντογλου, 1944

